

Biblióra 2022. szeptember 23.

– az igemagyarázat összefoglalása –

Ószövetségi igeszakasz: 1 M 39 – József Potifár házában

1 Amikor Józsefet elvitték Egyiptomba, megvásárolta őt az izmaeliectől, akik odavitték, egy egyiptomi ember: Potifár, a fáraó főembere, a testőrök parancsnoka. **2 De az Úr Józseffel volt**, ezért szerencsés ember lett, így aztán egyiptomi gazdájának a házába került. **3 Láta a gazdája, hogy vele van az Úr**, és mindazt eredményessé teszi az Úr, amihez hozzáfog. **4** Megnyerte hát József a jóindulatát, és a háziszolgája lett. Azután háza felügyelőjévé tette, és **rábízta egész vagyonát**. **5** Attól fogva, hogy házában és egész vagyonának a felügyelőjévé tette, **megáldotta az Úr az egyiptomi ember házát Józsefért**, és az Úr áldása volt mindenén, amije csak volt a házban és a mezőn. **6** Ezért **Józsefre bízta mindenét**, és semmire sem volt gondja mellette, legfeljebb csak arra, hogy megegye az ételt. Józsefnek szép termete és szép arca volt. **7** Ezek után történt, hogy Józsefre szemet vetett gazdájának felesége, és ezt mondta: Hálj velem! **8** Ő azonban ezt nem akarta, és azt felelte gazdája feleségének: Nézd, az én gazdámnak semmi gondja sincs mellettem háza dolgaira, és rám bízta mindenét. **9** Senki sem nagyobb nálam ebben a házban. Semmit sem tiltott el tőlem, csak téged, mert te a felesége vagy. Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot, **vétközve az Isten ellen?! 10** Bár az asszony nap mint nap ezt mondogatta Józsefnek, ő mégsem engedett neki, és nem feküdt mellé, hogy vele legyen. **11** Egy napon, mint mindig, bement József a házba a munkáját végezni. A háznép közül senki sem volt a házban. **12** Ekkor megragadta őt az asszony a ruhájánál fogva, és azt mondta: Hálj velem! Ő azonban **otthagya ruháját az asszony kezében**, futásnak eredt, és kiszaladt. **13** Amikor az asszony látta, hogy kezében hagyta a ruháját, és kifutott, **14** összecsődítette háza népét, és ezt mondta nekik: Nézzétek, egy héber embert hozott hozzánk, és az csúffá tesz bennünket. Bejött hozzám, hogy velem háljon, de én hangosan kiáltozni kezdtem. **15** Amikor meghallotta, hogy jó hangosan kiáltozni kezdek, nálam hagyta a ruháját, futásnak eredt, és kiszaladt. **16** Az asszony magánál tartotta József ruháját, míg az ura háza nem jött. **17** Akkor neki is ugyanazt mondta: Bejött hozzám a héber szolga, akit idehoztál, hogy csúffá tegyen engem. **18** De amikor hangosan kiáltozni kezdtem, nálam hagyta a ruháját, és kifutott. **19** Amikor a gazdája meghallotta feleségének a szavait, amelyeket neki mondott: Ilyen dolgokat tett velem a szolgád! – akkor haragra gerjedt. **20** Fogta Józsefet a gazdája, és abba a **börtönbe vetette**, ahol a király foglyait tartották fogva. Így került József a börtönbe. **21 De az Úr Józseffel volt**, hűséges maradt hozzá, és gondoskodott róla, hogy elnyerje a börtönparancsnok jóindulatát. **22** A börtönparancsnok Józsefre bízta mindazokat a foglyokat, akik a börtönben voltak, és ő dolgoztatta mindazokat, akik ott dolgoztak. **23** A börtönparancsnoknak nem kellett törődnie semmivel, ami rá volt bízva, mert **az Úr Józseffel volt**, és eredményessé tette az Úr, amihez hozzáfogott.

Kedves Testvéreim!

József helyzete gyökeresen megváltozik, amikor egyik pillanatról a másikra az elkényeztetett kedvenc fiúból kiszolgáltatott rabszolga lesz. Akinek különleges megbecsülésben volt része otthon, most pénzen megvásárolva, árucikként kerül Potifár házába. A rabszolgák semmilyen jogokkal nem rendelkeztek. Egyetlen jogot

azonban ez a helyzet sem tud elvenni Józseftől: De az Úr vele van. Nagyon fontos ezt meggondolnunk, mert sokszor a nehéz helyzetben úgy viselkedünk, mintha Ő egyáltalán nem is lenne. Mintha elhagyott árvák lennénk, nem pedig a mennyei Atya gyermekei.

De az Úr Józseffel volt. Mégpedig hatalmával és áldásával, úgy, hogy aki Józseffel kapcsolatba kerül, maga is érzékeli ennek az áldásnak a valóságát. Így lesz a munkája eredményes és kezd a rabszolgák ranglétráján emelkedni – lesz belőle háziszolga, majd gazdája minden vagyonának felügyelője. Ahogyan annak idején apjáért, Jákóbért áldotta meg az Úr Lábánt, most őerte és általa ad áldást Potifárnak. Az pedig külön értékelendő, hogy ezt Potifár észre is veszi és él a lehetőséggel, bár az Urat nem ismeri. (Igaz, jellemzően csak a saját gyarapodására terjed ki az észrevétele.)

Különösen elgondolkodtató, hogy Isten gyermekei – mint valami csatornák – áldására vannak a környezetüknek. És nem csak a hívőknek, istenfélőknek, hanem azoknak is, akik Őt nem ismerik. Fölmérjük-e, hogy lehetünk áldássá, áldások közvetítőivé mások számára, mint József? Mi kell ehhez? Istennel járni, Őrá figyelni és Vele, mint valóságos élő Úrral számolni. Másrészt észrevesszük-e ezeket a mások által kapott áldásokat? Kinek vagy minek tulajdonítjuk?

Az áldást Potifár észreveszi. Kár, hogy megmarad csupán annál – ami nagyon gyakori – hogy mi a hasznom nekem ebből? És azt ki is meríti. De nem foglalkozik tovább azzal, hogy hogyan, miért, ki által lehetséges, hogy valaki ilyen „szerencsésé” tegye őt. Áldáshordozónak lenni sokszor ezért nem csak öröm, hanem szomorúság is. Amikor látja az ember, hogy az a másik leragad az személyes anyagi előnyeinek a kiaknázásánál, de tovább, az áldó Isten iránt már semmi érdeklődés, minden marad a régiben. Ez elmondható pl. Lábánról Jákób esetében, Józseffel kapcsolatban Potifárról és majd a fáraóról is. Mégis, áldottként áldásnak lenni szükséges, mert az már nem Isten gyermekére tartozik, hogy ki mit kezd a megtapasztalt áldással. De az igen, hogy részesül-e benne általam, vagy a mulasztásom miatt nem. „Tégy Uram, engem álássá...”

Miből lehet azt tudni, hogy valakivel vele van az Úr? A látható áldás mellett arról, hogyan tudja fogadni és elhordozni az őt ért nehézségeket, próbákat. Mert ott, ahol emberi erő mit sem ér és mégis van erő, helytállás, ez Isten megerősítő jelenlétét igazolja. Még ha olykor maga az illető sem tudatosítja ezt.

Ennél még távolabb van Potifárné, a jólétben unatkozó feleség, aki a külsőt nézni, és kalandot, élvezetet keres. Ezt a célt nagyon kitartóan követi, akkor fordul meg benne a dolog, amikor a visszautasítást nem tudja elviselni, megsérül a hiúsága (nem az önérzete, mert olyan neki nincs). Ő a kitartó kísértés József számára. Itt látszik, hogy József is Istennel van, mert Őrá hivatkozva utasítja el az asszony

tolakodó ajánlatait: *hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot, vétkezve az Isten ellen?* S amikor arra kerül a sor – szégyen a futás, de hasznos – inkább elfut, mint hogy megadná magát a kísértésnek. Ha nem fut el a kísértő, nekem kell őt otthagynom.

Mi József jutalma? Rossz a kérdésfeltevés. Nem jutalomért tette! A hűsége nem elismerést vagy dicséretet eredményez, hanem újabb helyzetváltozást: börtönt. Hamis vád alapján, igazságtalanul. (Bár, ilyen esetben kivégzés szokott következni. Ne felejtsük el, József rabszolga, beszélő munkaeszköz, nem ember az egyiptomiak megítélése szerint.) S miközben Isten ezt megengedi, Józseffel van továbbra is. Azonban, ott mutatja meg iránta Ő is a hűségét. Bár börtön, ugyanúgy szolgálati hely lesz a számára: József áldáshordozóvá válik ott is. A börtönőr pedig ugyanazt a gondtalanságot élvezheti ez alatt az idő alatt, amiben Potifárnak volt része József révén.

Újszövetségi igeszakasz: 2Kor 7,8-16 – A gyülekezet Isten szerinti megszorodása

[8](#) Mert ha megszorítottalak is titeket azzal a levéllel, nem bánom. Bántam ugyan, látva, hogy az a levél, ha egy kis időre is, megszorított titeket, [9](#) de most már örülök. Nem annak, hogy megszorítottatok, hanem hogy szomorúságotok megtéréshez vezetett: mert Isten szerint szomorítottak meg, és miattunk semmiben nem vallotok kárt. [10](#) Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre, a világ szerinti szomorúság pedig halált szerez. [11](#) Mert éppen az, hogy Isten szerint szomorítottak meg, mekkora buzgóságot keltett bennetek, sőt mentegetőzést, sőt méltatlankodást, sőt félelmet, sőt vágyódást, sőt ragaszkodást, sőt a vétkes megbüntetését! Mindenképpen igazoltatok, hogy ártatlanok vagytok az ügyben. [12](#) Ha tehát írtam is nektek, nem a sértő miatt és nem is a sértett érdekében írtam, hanem azért, hogy nyilvánvalóvá legyen buzgóságotok, amely Isten színe előtt van bennetek irántunk. [13](#) Ezért tehát megvizsgáltódtunk, de megvizsgáltódásunkon túl még jobban örültünk Titusz örömének, hiszen ti mindnyájan megnyugtattatok a lelkét. [14](#) Mert ha egy kissé eldicsekedtem neki veletek, nem szégyenültem meg, hanem amint mindent az igazsághoz híven mondtunk el nektek, úgy Titusz előtt való dicsekedésünk is igaznak bizonyult. [15](#) Ő még jobb szívvel gondol rátok, amikor visszaemlékezik mindnyájatok engedelmességére, amint félve és remegve fogadtátok őt. [16](#) Örülök, hogy minden tekintetben bízhatom bennetek.

Kedves Testvéreim!

Pál apostol könnyek között írt levele nemcsak benne, hanem a korinthusiakban is szomorúságot váltott ki. Mégpedig olyan módon, ami végül is a rendezést segítette elő, ezért írhatja nekik azt Pál, hogy most már örül, hiszen látja, hogy jó irányba mozdultak el a dolgok. Ugyanis, ő nem a szomorúságuknak örül, hanem annak, hogy megtérésre szomorodtak meg. Vagyis, Isten elvégezte bennük, hogy felismerték azt, amiben hibáztak, vétkeztek, a megtúrt bűnöket maguk között, és készséget éreztek a dolgok rendezésére. Mert az apostolban ez a készség megvolt, de kellett hozzá a korinthusiak részéről is a felismerés, hogy amikor apostolságát

vitatták és idegenek hatására mindenféleképp tiszteletlenül gyanúsították, akkor megbántották őt és ártottak vele az evangélium ügyének. A helytelen, pogányos életvitelük úgyszintén szégyent hozott rájuk mint keresztyénekre.

Ennek a szakasznak az egyik kiemelkedő üzenete, amit Pál apostol így ír le: *Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre, a világ szerinti szomorúság pedig halált szerez.* Ugyanis szomorúság és szomorúság között különbség van. Okoz sokszor keserűséget, belső marcangolást, lehet belőle düh vagy harag... De a világ szerinti szomorúság nem találkozik a bűnbocsátó Istennel...

Azonban amikor valaki megtérésre szomorodik meg, akkor bánbánatra jut és megismerheti a megbocsátás jó ízét. Ezt a szomorúságot felváltja a megbékélés öröme. Mert az Isten szerinti szomorúság célja a bűnbánat és bűnbocsánat. Ezt pedig joggal kíséri a bűnbocsánat elfogadása felett érzett öröm. Az Isten szerinti szomorúság üdvösségre szól, ld. Péter fájdalma a kakasszó hallatára, amikor megtagadta Mesterét. De Júdás ennek híjával volt...

A korinthusiak találva érezték magukat, mint az egybegyűltek Péter pünkösdi beszéde alatt. Amikor ez a Szentlélek által történik, akkor megszorodtak ugyan – de nem sértődtek meg. Ez nagyon lényeges. Ugyanis a sértődés, az önérzetes, sértett szív, a nagy ÉN, mindig útjában áll a megtérésnek és a megbékélésnek. Nem könnyű szóvá tenni valamit, inteni olyan valakit, aki mindenben megsértődik. Mégis a másikért való felelősség miatt meg kell mondani azt, ami az Úr szerint nem helyes. Pál apostol is ez vezette, nem pedig a saját „sértettsége”. Pál boldog, hogy az Úrban elrendeződhetnek a dolgok, mert felbuzdultak arra, hogy rendbe tegyenek mindent maguk között.

A továbbiakban Titusz megérkezéséről ír, aki által jutottak el az apostolhoz a korinthusi hírek. Kiderül, hogy Titusznak Pál nem mondott semmi negatívát a korinthusiakról, sőt, amolyan megelőlegezett bizalommal „dicsekedett” velük. Most annak örül, hogy ez a dicsekvése igaznak bizonyult, nem maradt szégyenben miattuk, hogy Titusz valami mást tapasztalt volna közöttük, amikor ott járt. Rájuk való emlékezése Tituszt megnyugtatja és örömmel tölti el. Ahogyan nem kevésbé ez a tény az apostol is, hiszen örül, hogy bízhat bennük. Íme, a bizalom helyreállt, és ebben nem emberé az érdem, hanem az Úré. Viszont amit emberi oldalról kellett megtenni, az is megtörtént.

Jó megerősítést kapni arra nézve, hogy Istennek van hatalma összehozni, kibékíteni és megerősíteni azokat, akik között feszültség vagy akár ellenségeskedés is támad. Van, Aki tud megoldást adni, aki a nyomorúságok ellenére is előbbre visz az evangélium ügyét.